

Bakker

Eindelijk heb ik een idool, vanaf vandaag ben ik definitief de grootste fan van Marco Bakker. Tjonge jonge, wat heeft mijn kersverse nieuwe held bewezen dat je veel meer mobiel mag uitspoken dan tot nu toe voor mogelijk werd gehouden.

We maken allemaal fouten, laten we dat even voorop stellen. Ik zit hier niet om iemand die veel langs de weg zit en honderd keer per dag in het hedendaagse verkeer een nuchtere (sorry) beslissing moet nemen, te veroordelen voor één gemaakte, levenslang achtervolgende blunder. Ik automobileer zelf zo'n 1000 kilometer per week en als ik dan regelmatig om me heen kijk, zie ik dat we fouten maken, grote en kleine en onbewuste en bewuste. Helaas. Maar ik moet er niet bij nadenken hoe misselijkmakend hartverscheurend en ongenadig verschrikkelijk zo'n gemaakte fout het nagebleven gezin van het slachtoffer voor altijd zal blijven martelen, zeker elke keer dat de witgekapte kop van onze bedoelde bariton het beeld ongevraagd vult. Daar kom je niet onderuit, en zij zeker niet.

Ik ben vertegenwoordiger en ik ben de hele dag in een auto onderweg. Ik word wat grijs. Ik lust graag een enkel glaasje wodka. Ik heb dus best wat raakvlakjes met Marco B.; ze zeggen alleen dat ik beter niet kan zingen.

Aan de andere kant heb ik een heel lieve vrouw en drie lieve kinderen. We willen heel graag met z'n vijven bij elkaar blijven. Daarom kan ik mij ook heel goed indenken dat je idee van justitie en rechtvaardigheid behoorlijk wordt aangetast als iemand – vrijwel – ongestraft zomaar een persoon van je gezinsfoto af kan scheuren.

Dus mijn voorstellingsvermogen werkt op het moment twee kanten uit en ik weet niet wat me het meest zeer doet. Of eigenlijk toch wel. Want ik besef namelijk wél hoeveel machtiger de kracht van een onbedwongen auto is dan de weerstand van een onbeschermd menselijk lichaam.

En begrijp me goed, ik ben hier niet bezig meneer Marco Bakker te veroordelen, dat had ons gerechtelijk systeem beter moeten doen. Meneer Bakker zal, of zijn verweer en uitvluchten nou waar zijn of niet, de komende jaren met zichzelf in het reine moeten komen, al dan niet met gewetenswroeging over de zwaarte van zijn straf: 240 uur dienstverlening en één jaar niet zelf autorijden. Maar als ik in het *Algemeen Dagblad* van 24 juni over die straf van de zanger lees, en in de kolom links daarvan bijvoorbeeld toevallig zie dat een meisje van 14 bij een roofoverval gewapend met een speelgoedpistool 100 gulden buitmaakt en daarvoor 10 maanden cel hoort eisen, dan weet ik zeker dat de zanger zichzelf nu helemáál vertelt dat wat hij gedaan heeft in de verste verte niets met moord of doodslag te maken heeft. Geweten gesust. Wat moet een straf in Nederland eigenlijk doen voor een gestrafte? Het kweken van berouw en bewustwording van de gemaakte fout?

Daarom roep ik vanaf nu 23 juni uit tot geboortedag van Sint Marco, de beschermheilige van alle automobilisten, mijn nieuwe held en alibi bij het uithalen van allerlei ongeoorloofde verkeerskunstjes. Medeweggebruikers, volg mijn voorbeeld: vanaf nu kan ik rustig, na aanhouding wegens te hard rijden of inhalen via de vluchtstrook, zeggen dat mijn airconditioning op hol sloeg of dat mijn ruitensproeiers gevuld bleken te zijn met wodka. Ik zal ook zorgen dat ik, als de politiemens mij gebaart mijn raampje te openen om mijn papieren te kunnen tonen, altijd muziek van Marco Bakker op heb staan. Niet mijn smaak,

maar je hebt nou eenmaal een held of niet. En het scheelt enorm in de algehele, schuldontlastende beeldvorming. Vanaf nu kan ik eindelijk bij mijn dagelijkse belegde boterhammetjes een plastic beker met wodka gaan meenemen in plaats van altijd maar weer die eeuwige melk. Ja, het wordt wel een stuk leuker op de weg, niemand heeft nog cruisecontrol nodig: we zigzaggen allemaal even hard over de snelweg en door de parkeergarage.

En komen we een keer een minder tolerante politiemens tegen, zonder begrip voor onze nieuwverworven vrijheden, dan nemen we gewoon onze jarenlang opgespaarde snipperdagen op en stappen na een jaartje weer gewoon in onze auto. Of we doen gewoon, heerlijk ontspannen en zorgeloos, onze 30 daagjes dienstverlening; want dat is alles. Meer kan het nooit worden, want de rechter zal toch nooit onderscheid maken tussen een bekende Nederlander en een volslagen onbekende Nederlander? Nou dan.

Ik kan haast niet wachten om weer in de auto te stappen. Ik moet alleen eerst nog even mijn zes maanden celstraf uitzitten, ik werd laatst namelijk betrapt zonder licht op mijn fiets.

© Theo Bennes 1998

(de auteur is automobilist, gezinshoofd en wodkadrinker; hij kan alleen niet zingen)